

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 27 DE SETEMBRE DE 2019 | Número 52

PÀG. 3 | ELOI ARAN

Una pàgina de còmic a la capella de l'escola

PÀG. 5 | EDUARD IBÁÑEZ

'Gaudete et Exultate', un text estimulant

PÀG. 14 | MARIA GUARCH

En formació permanent

PÀG. 19 | INTEL·LECTUAL AL SERVEI DELS POBRES

Mor Florenci Costa, capellà del Pradó

PÀG. 21 | PLANELLAS

"Hi ha voluntat de diàleg?"

PÀG. 31 | ECOLOGIA

Escoles contra el canvi climàtic

PÀG. 37 | SHEMÀ

Nova Associació de Voluntariat
del monestir de Sant Benet de Montserrat

**Joan Estruch, el sociòleg a contracorrent
(dins d'un ordre) | PÀG. 16**

PÒRTIC

Casualitats de vida fan que en dos dies consecutius s'escaigui la festa major de les dues seus episcopals metropolitananes de Catalunya: Santa Tecla a Tarragona el 23 de setembre i la Mare de Déu de la Mercè a Barcelona, el 24. També al setembre, uns dies abans, s'escau la festa nacional d'Andorra, la Mare de Déu de Meritxell, amb el copríncep episcopal. Són oportunitats que l'Església té per donar un missatge comprensible i proper a tota la societat, una proposta de Regne que també sigui d'aquest món.

SUMARI

3 Panoràmica

Una pàgina de còmic a la capella de l'escola, per Eloi Aran
Rellegint un text estimulant: 'Gaudete et Exultate' del Papa Francesc, per Eduard Ibáñez
Maternitat, per Jesús Renau
Viure com si fos l'últim dia, per Sergi d'Assís
En formació permanent, per Maria Guarch

16-40 Actualitat

Joan Estruch, el sociòleg a contracorrent (dins d'un ordre)
Florenci Costa: capellà del Pradó, intel·lectual al servei dels pobres
Planellas: "Hi ha voluntat de diàleg? De reconeixement dels drets i els deures legítims?"
Omella: "Vivim en una societat capritxosa; només s'accepta el que agrada"
Crida d'entitats cristianes a pregar per la biodiversitat
Les escoles es mobilitzen contra el canvi climàtic
La Sagrada Família ascendeix amb el Misteri de la Selva
El Bisbat de Vic inicia el Sínode Diocesà per a afrontar els nous reptes de l'Església
Es presenta l'Associació de Voluntariat 'Shemà' del monestir de Sant Benet de Montserrat

41 Recull de premsa | Càritas de Gironella - Abandonat el llegat de Jujol - L'exhumació de Franco

42 Agenda | Inici de curs al Seminari Interdiocesà - Festa de Sant Francesc - 60 anys Mans Unides

44 La setmana a les xarxes

Una pàgina de còmic a la capella de l'escola

PER ELOI ARAN SALA
A BETEL. ARQUITECTURA, ART I RELIGIÓ

De les recerques que vaig fer sobre espai sacre en relació al món infantil, juvenil o educatiu cal notar iniciatives que no són pròpiament del ram de la construcció sinó que provenen del disseny i de l'acció o comunicació pastoral. Es tracta d'intervencions centrades en el mobiliari i "l'atrezzo" més que no pas en la forma de l'espai però no per això deixen de tenir interès. Aquest és el cas del grup **ONcreaciones**, un tàndem creatiu format per **Pilar Ramírez** i **Jesús Mario Lorente**, coneguts per les seves iniciatives editorials com ara la sèrie *El rey de los mindundis*, i autors del recent projecte per un nou oratori al col·legi dels **Germans Maristes a Alacant**. En aquest cas cal fer esment, primerament, de la nova ubicació de l'oratori, atès que s'ha cercat

una aula cèntrica dins el complex escolar per tal que sigui de fàcil accés per a tota la comunitat educativa, volent indicar d'aquesta manera clara i senzilla la centralitat de la trobada amb Jesucrist com a font i motor de l'acció escolar. Pel que fa al simbolisme i iconografia de l'espai s'ha creat un retaule a mode de "finestres de còmic", una manera de presentar els relats amb un llenguatge proper, que incorpora també el sagrari i un altar mòbil.

La "pàgina de còmic" ve emmarcada amb un títol que esdevé la clau de lectura de la intervenció, "Déu veié que tot era bo" (Gn 1,31), fent referència a la darrera frase del relat de la creació tot obrint un espai de diàleg i creació conjunta entre

Déu i la humanitat. La citació d'encapçalament troba ressò en el globus de diàleg que serveix de tapa al sagrari i que porta la citació "Jo faig que tot sigui nou" (Ap 21,5), passant del primer al darrer llibre de la Bíblia i convidant a l'acció creativa de l'Esperit en la comunitat educativa. L'altar mòbil porta un frontal a mode de globus de diàleg en blanc, per tal de facilitar l'expressió d'allò que cadascú porta i ofereix a la celebració o bé, quan no té funció eucarística, serveix per il·lustrar temps litúrgics o esdeveniments escolars que es vulguin rellegir en clau de pregària.

Envoltant el sagrari i l'altar, dins del marc del retaule, apareixen set vinyetes més que actuen com metàfores de la dimensió espiritual de la persona. La primera vinyeta és un espai per a posar-hi plantes vives en referència a la natura i la cura de la casa comuna; la segona és un conjunt de coloms volant, símbol de pau i crida a la llibertat (Gal 5); a la tercera hi apareixen cinc bombetes de llum, una referència a textos bíblics evidents (per exemple Mt 5,15); a la quarta hi apareixen dues mans que van a l'encontre, una picada d'ullet a la pintura de la creació a la Capella Sixtina de Miquel Àngel, que indica la dimensió vertical i el diàleg entre Déu i la hu-

manitat; la cinquena conté cors de diferents colors, una imatge de la pluralitat i la unitat de la comunitat dels creients (Fp 2,1-11); a la sisena hi trobem la creu, símbol del camí i proposta cristiana; finalment, a la setena vinyeta, hi trobem un munt de lletres sense ordre aparent però on destaca la paraula "amor", com nucli del missatge evangèlic i referència velada a la tasca dels docents (1Jn 4,8).

Complementant l'actuació del retaule, trobem a la paret oposada 12 mans de colors alineades fent referència als 12 apòstols, els seguidors de Jesús, i on hi apareix encara una tretzena mà de majors dimensions amb un altre globus de diàleg, a mode de petita pissarra, que és una invitació personal al seguiment de l'Evangeli. Pel que fa a la il·luminació, s'ha contemplat un sistema de dues fases independents i regulables per facilitar la creació de diferents ambients mentre que, a les finestres, s'ha col·locat estors enrotllables per matisar l'accés de llum solar.

L'actuació de ONcreaciones, al meu entendre, no apareix com un "bolet creatiu" sinó que enllaça amb una llarga tradició de pastoral d'arrel bíblica que retrocedeix als retaules barrocs i,

més especialment, al que es coneix com *Biblia pauperum* ("Bíblia dels pobres"). Aquestes eren una recopilació de làmines catequètiques populars del segle xv amb imatges impreses en xilografia on es feia ressonància d'un fet del Nou Testament en relació a d'altres textos de l'Antic Testament. Si les *Biblia pauperum* eren, per dir-ho d'alguna manera, la "novel·la gràfica" de l'època, el retaule de ONcreaciones és la concreció plàstica del relat bíblic per als alumnes d'avui.

Rellegint un text estimulant: 'Gaudete et Exultate' del Papa Francesc

PER EDUARD IBÁÑEZ
A APUNTS ETICOPOLITICS

El mes de març de 2018 el Papa Francesc va publicar la seva exhortació apostòlica '*Gaudete et Exultate*'. Em fa la sensació que, al poc temps de la seva publicació, l'Exhortació ha caigut en un cert oblit. I és una pena. Aquest estiu he tingut ocasió de rellegir-la i ha estat realment un goig. Per aquesta raó, em permeto l'atreviment d'aprofitar aquest meu blog per recomanar-ne vivament a tothom la seva lectura (o relectura), tot fent-ne una petita presentació. Malauradament, amb poques excepcions, els documents dels Papes i dels organismes de la Santa Seu no s'incorporen a la vida de les nostres comunitats, parròquies, associacions o moviments,

com una eina d'estudi, reflexió o punt de referència. Tampoc no sembla que la majoria dels creients es preocupin massa de fer-ne una lectura personal.

Això pot ser comprensible davant d'escrips teològics complexos, més adreçats a experts o agents pastorals. Però no és el cas dels documents del Papa Francesc i menys encara aquesta Exhortació. Al Papa Francesc se l'entén i s'adreça a tots els creients. Els seus textos i discursos tenen una capacitat extraordinària d'animar i renovar la fe, situar-la en el context social actual i orientar-la cap a les qüestions decisives.

En particular, crec que *Gaudete* és un text clar, deliciós, suggeridor i estimulants, relativament breu, i escrit en un estil directe, en termes de tu a tu. Però té, a més, una importància especial: presentar sintèticament l'essencial, el nucli de la proposta de vida cristiana, mostrant-la com una oferta universal d'una força inaudita. Per això, *Gaudete* és un d'aquells textos especialment idonis per presentar avui de la proposta cristiana. A la vegada, és un document que no s'escapa amb una lectura, sinó que demana ser rellegit, debatut i meditat, i que ens obre també a la pregària. I és normal, perquè tot el text reflexiona, s'amara i viu de l'Evangelí mateix.

La Santedat, horitzó de la vida cristiana i proposta universal

Com s'anuncia al mateix preàmbul, *Gaudete* vol fer "ressonar una vegada més la crida a la santedat, procurant encarnar-la en el moment actual, amb els seus riscos, desafiaments i oportunitats". No trobarem en el text una definició tancada ni un compendi teològic sobre què és la santedat, però, un cop llegit, n'hauréu comprès els seus trets principals i, sobretot, la seva essència.

La santedat és un estil de vida que porta la veritable felicitat per la persona i per a la humanitat. En aquest sentit, doncs, la santedat és una resposta, la resposta, a una de les grans preguntes que es fa de sempre la humanitat, que es fa cada persona en relació a la seva vida. Com cal viure? Com ser feliç? I la resposta cristiana, que és la resposta de Jesús, és una proposta universal: la proposta de caminar vers la santedat.

Aquesta resposta no és una teoria, ni una elucubració, ni un conjunt d'afirmacions dogmàtiques. La santedat és una manera de viure, una actitud vital fonamental, una forma de ser en el món. És, doncs, una experiència. Però no una experiència pròpiament interior o subjectiva, sinó una experiència que té a veure amb una manera de relacionar-se amb un mateix i amb els altres, apte per a qualsevol temps i situació.

La Santedat és una missió que afecta radicalment a tota l'existència i que consisteix a viure el projecte de Déu per a la persona. Aquest projecte ja s'ha fet visible, s'ha manifestat de forma plena, perfecta i concreta en la realitat d'una persona històrica, Jesucrist. I al seu costat i seguint-lo, "una multitud de testimonis"

l'han fet també present en la història, tots els sants i les santes, com també tantes i tantes persones anònimes, que ens il·luminen amb el seu exemple i d'alguna manera ens ajuden i intercedeixen a favor nostre.

Però què és pròpiament aquesta missió? Com diu Francesc, la Santedat és "viure un projecte del Pare per a reflectir i encarnar en un moment de la història un aspecte de l'Evangelí". I això té com a centre la unió a Crist, associar-se a la seva mort i resurrecció d'una manera personal, morir i ressuscitar constantment a ell. Reproduir en la nostra vida la vida de Jesús, el seu lliurament per amor. Aquest és el nucli del sentit de la Santedat.

Les paraules claus de la Santedat són: projecte, missió, camí, crida, horitzó, invitació... Cada una té diferents connotacions però totes indiquen una direcció, un procés que es va fent progressivament, una meta que orienta la nostra vida, el punt de referència de la qual és Crist. Per la unió a Crist rebem la vida que ens comunica Déu, de la qual emana una força, una alegria, un goig, una pau i una plenitud desbordants i insuperables.

Quines són les característiques d'aquesta crida? Es tracta d'una crida universal, a tota persona, amb independència de les seves condicions, capacitats i circumstàncies. No és una proposta adreçada a uns especialistes, a uns savis o a persones amb un determinat estatus social o religiós, sinó una crida que tothom pot viure en la seva realitat.

En aquest sentit, és una missió confiada personalment a cadascú. Una convocatòria que cadascú pot fer seva en el seu dia a dia, en la seva quotidianitat i en les seves possibilitats.

I a la vegada, una proposta per viure amb els altres, no aïlladament, sinó de forma comunitària. Una proposta que es comprèn, s'assumeix, es viu, es comparteix i se celebra simultàniament de forma personal i col·lectiva, en la que tots sostenen a tots en el camí. Aquesta proposta no és altra que viure i gaudir de l'amor, és a dir, és la "caritat viscuda". Viure l'amor i deixar que l'amor visqui en nosaltres i ens arrossegui.

Això consisteix en una actitud fonamental: des centrar la pròpia vida, per centrar-la en el servei

als altres, en el bé dels altres. Especialment els altres amb qui comparteixo l'existència o que em són confiats. I, en particular, aquells que en tenen més necessitat o són més vulnerables, com magistralment ha mostrat la Paràbola del Samarità.

Aquesta actitud és el compromís de perseguir junts, i amb Crist, el Regne de Déu, fer possible un regne d'amor, justícia i pau per tothom. Per això, és un compromís que no es reclou a la vida privada, sinó que té conseqüències socials formidables. I aquest compromís suposa lliurar-se en cos i ànima, desgastar-se, fent tots els esforços i renúncies necessaris, per donar cadascú el millor de si mateix.

Però no es tracta d'un compromís o esforç masoquista. Al contrari. És un esforç que dignifica, que dona més forces i sentit, que ens dona vida, alegria profunda, pau indestructible, ens fa créixer en humanitat. És a dir, l'autèntica felicitat. Aquesta és la paradoxa, per dir-ho així, el gran secret. Això no és visible a simple vista i dona a peu a molts malentesos i incomprendsions. Cal superar moltes barreres per explicar-ho, per entendre-ho i per viure-ho. Però aquí rau justament la seva força.

Els enemics de la Santedat

Una de les aportacions més interessants de *Gaudete* és assenyalar dos grans enemics de la Santedat, enemics molt antics i alhora ben actuals, presents en la cultura, en la mateixa Església i en cadascú de nosaltres.

D'una banda, el perill del *gnosticisme*, present en el cor de molts cristians. Es tracta del perill d'una fe reclosa en el propi subjectivisme, on el subjecte queda enclaustrat en la immanència de la seva pròpia raó o els seus sentiments. Es redueix la fe a una sèrie de coneixements i teories, que s'absolutitzen, sovint amb la pretensió de tenir respostes a totes les preguntes, en una lògica freda i dura, que mira de dominar-ho tot i controlar els altres, obligant-los a sotmetre's als propis raonaments.

Qui ho vol tot clar i segur, pretén dominar la transcendència de Déu. Però no es pot definir on és Déu. Ell és present en la vida de cada persona com Ell vol. Nosaltres només comprem molt pobrament la veritat que ve del Senyor i encara amb més dificultat arribem a expressar-la. La nostra comprensió de la fe no pots ser,

doncs, un sistema tancat, sinó obert permanentment a interrogants, dubtes i qüestionaments. El gnosticisme, en canvi, té la temptació de convertir l'experiència cristiana en un conjunt d'elucubracions mentals que ens allunyen de la frescor i la vida de l'Evangeli i ens desconecten del proïsme. Tots podem recordar persones i actituds que van en aquesta direcció en el si de l'Església i, en el fons, ningú de nosaltres és immune a aquesta temptació.

L'altre perill, segons el Papa Francesc, és el nou *pelagianisme*. Amb aquest mot recordem l'error patit per l'antiga heretgia del pelagianisme, reviscut ara amb dimensions pròpies de la nostra cultura. Si el gnosticisme absolutitza l'intel·lecte, amb el pelagianisme la persona cau en la temptació de confiar únicament en la pròpia voluntat, en les pròpies forces. Creure's superior als altres pel fet de complir determinades normes o ser indestructiblement fidel a un cert estil de fer catòlic, obsedits i fascinats per lleis o rituals, pel prestigi de l'Església o per determinades grans conquestes socials i polítiques.

Aquí manca en realitat el reconeixement sincer i adolorit dels nostres límits i s'impedeix així

que la gràcia actuï en nosaltres. Això frena que sigui el mateix Déu qui progressivament habiti en nosaltres, ens modeli i ens transformi, perquè sense Ell, en realitat, no podem fer res. Com ha repetit mil vegades l'Església (i aquest malentès ha estat la font de gran sofriment), no són les nostres obres les que ens justifiquen i ens salven, ja que sempre són insuficients. És Déu qui pren la iniciativa. No podem "comprar" el do de la gràcia, que ens supera infinitament i se'ns dona com a regal immerescut i que cal acollir lliurement i de forma humil.

El programa de la Santedat

Un dels elements centrals de l'Exhortació és l'intent d'explicitar i desenvolupar el contingut mateix de la santedat, el que anomena "carnet d'identitat del cristià". Això ho fa amb el comentari de dos textos centrals de l'Evangeli, les Benaurances (Mt 5, 3-12, Lc 6, 20-23) i el denominat "Gran Protocol" (Mt 25, 31-46).

Les benaurances són el programa de vida per excel·lència proposat per Jesús. Un programa prou conegut (que no vol dir prou viscut) basat en determinades actituds essencials: l'esperit

de pobresa, la humilitat, el patiment pels altres, l'anhel de justícia, el servei i l'amor pels altres (misericòrdia), la netedat de cor, la promoció de la pau, l'acceptació de la hostilitat que comporta viure rectament.

La seva grandesa és que no són normes, sinó la proposta d'actituds vitals. Una proposta que no té sentit imperatiu o de deure ètic, sinó que es tracta d'una afirmació descriptiva (podríem dir descripció antropològica) entorn a com és realment la felicitat i la plenitud humanes.

El seu esquema és justament aquest: aquells que viuen de tal i tal manera són "feliços", "són benaurats", amb una felicitat plena i total, que engloba però transcendeix la pura experiència sensorial immanent i temporal. Els feliços, els benaurats, ho són per la plenitud que viuran i que ja viuen, derivada de la relació que estableixen amb Déu: "D'ells és el Regne del Cel", "posseiran la terra", "Déu els anomenarà fills seus", "seran consolats", "seran saciats per Déu", aconseguiran "la misericòrdia", "veuran Déu".

L'altre gran text és el que Francesc anomena, el *Gran Protocol* i amb ell comprenem millor, de

forma clara, senzilla i, sobretot, concreta, que vol dir aquest estil de vida i, particularment, que vol dir ser misericordiosos. Es refereix al tan conegut relat de Jesús, recollit per Mateu 25, sobre el judici final, en el que es destriaran aquells que són salvats, segons el criteri de com han tractat els altres: "Perquè tenia fam i em donàreu de menjar; tenia set, i em donàreu de beure; anava despullat, i em vaueu vestir; estava malalt, i em vaueu visitar; era a la presó, i vingüeu a veure'm". És a dir, la qüestió decisiva és atendre i donar resposta de forma concreta a la necessitat material i afectiva de l'altre. Vet aquí el gran criteri per avaluar la nostra vida, concret, vàlid i comprensible per a tothom, la pauta per guiar la conducta humana vers la santedat, vers la felicitat. Un text que, com diu, Francesc, no necessita de comentaris.

Cal adonar-se d'un detall important del text evangèlic. Com es veu en el relat, el servei al necessitat és equivalent a servir al mateix Crist ("a mi m'ho fèieu"). Aquí es plasma la unitat existent entre la relació amb el Crist i el servei als altres, dimensions que no es poden separar. Per això, com alerta el Papa, tan erroni és un cristianisme que, com una pura ONG, es preocupi so-

lament del servei, sense una obertura permanent a la gràcia que ve del Crist i ens transforma, com també ho és aquell cristianisme que viu solament en la teoria i els ritus, ignorant les necessitats concretes dels altres i les exigències de justícia. L'atenció a la necessitat i el bé de l'altre és, per tant, el punt de referència i el criteri decisiu. És el culte veritable a Déu. L'autèntica via per la santificació. Perquè el cristianisme no és un tema per a la reflexió, sinó "per a ser practicat". I si és objecte de reflexió, aquesta és per ajudar a viure'l i practicar-lo.

L'exhortació complementa aquesta presentació de la santedat amb un elenc d'actituds vinculades a les anteriors o que les desenvolupen, totes elles presents i actuant en Jesús i en tot l'Evangeli: aguant, paciència i mansuetud, que expressen la fidelitat en l'amor i que ens permeten suportar les inevitables contrarietats; alegria i sentit de l'humor, que conjuguen realisme i esperança; audàcia i fervor, que ens porten l'empenta necessària per al testimoniatge, per superar la por que sovint ens paralitza, per lluitar contra el mal i la injustícia; obertura a una comunitat que ens sostingui, és a dir, viure el camí de santedat en

l'Església; pregària constant, que ens mantingui oberts a la gràcia, i que requereix moments de soledat amb el Crist.

Combat, vigilància i discerniment

Finalment, l'exhortació acaba amb una reflexió important, fruit d'un gran realisme: la vida cristiana i el seu camí de Santedat és un combat permanent, que requereix d'una enorme força i valentia, atès que es troba sotmès a les "temptacions del Diable".

Pot sorprendre avui dia aquesta expressió de "Diable" del Papa Francesc (que ha utilitzat en diferents ocasions), però cal evitar assignar-li precipitadament determinades connotacions, associades a certs personatges mitològics o a visions originades en altres tradicions religioses. El mateix Papa explica per què cal parlar de Diable (o el seu equivalent "dimoni"). I ens recorda que aquesta expressió té un ampli ús en tot el Nou Testament. També en el mateix Jesús, que inclou en la pregària per excel·lència, el Pare Nostre, la demanda que el Pare ens alliberi del Maligne. La traducció catalana "alliberu-nos *de qualsevol mal*" (com passa en al-

tres llengües) del “a malo” de la versió llatina, o del “tou ponerou” del grec, sol donar peu a una interpretació equivocada. No demanem pròpiament de ser lliurats de fenòmens naturals o de la mala sort, sinó del Maligne (o, en tot cas, de la maldat). El maligne tampoc no fa referència a les pròpies limitacions o inclinacions naturals (el que tradicionalment en dèiem vicis).

El Papa Francesc no ens en dona una definició, perquè no existeix. Però apunta al seu significat, indicant-nos que és un poder present en tots nosaltres. Un poder que procedeix d'un ésser de caràcter personal. Això és el que dona compte de la seva terrible força destructiva, que ens sorprèn constantment amb la seva bestialitat, plasmada més clarament en els episodis d'extrema violència, persecució o crueltat gratuïta de la història i també dels temps presents.

No és una figura retòrica, una idea o un símbol. Aquesta visió ens podria fer abaixar els braços i deixar-nos més exposats. Precisament una visió realista ens fa veure que estem davant d'una realitat personal, no visible o experimentable empíricament com a tal, de la qual no en

sabem gaire o gens, però que actua amb una gran potència en la vida humana. Queda aquí per fer una profunda reflexió teològica i filosòfica per aproximar-nos a l'origen i naturalesa d'aquesta realitat.

El Papa no hi entra. Deixa el tema obert. Però ens alerta que només aquesta configuració ens pot mantenir en guàrdia (“amb les llànties enceses”) davant de la seva potència, dels seus enganys. Això és, una lluita constant que reclama un permanent esforç de discerniment al creient.

Discerniment. Aquí hi ha l'altra paraula clau d'aquesta exhortació. La importància per a la santedat de l'esforç constant de discerniment en el creient, per tal de destriar constantment allò que és bo i sanador d'allò que porta a la corrupció personal. Destriar entre allò que ve de l'Esperit Sant i allò que ve de l'esperit del diable.

Ara bé, el discerniment no és una tècnica, ni ve solament de la nostra intel·ligència, perspicàcia o coneixements, o de la nostra capacitat de raó o de la nostra experiència, encara que tot això sigui útil.

En realitat, la capacitat per discernir en cada moment és un do que cal demanar. Un do sobrenatural, una gràcia que ens és concedida, si la demanem, si ens hi obrim i si la sabem acollir.

Aquesta actitud demana un hàbit de pregària constant, de reflexió, d'obertura al bon consell, de lectura orant de la Paraula de Déu, d'escolta del Magisteri. És a través d'aquests hàbits com podem entreveure el misteri del projecte únic i irrepètible que Déu té per a cadascú.

En definitiva, el discerniment no és una autoanàlisi entotsolada, una introspecció egoista, sinó una veritable sortida de nosaltres mateixos cap el Misteri de Déu, que ens ajuda a viure la missió que ens és confiada per al bé dels germans.

Acabo aquí aquesta petita recensió personal (i per tant subjectiva i limitada) *de Gaudete et Exultate*, convidant novament a llegir-la o rellegir-la, meditar-la i parlar-ne amb altres persones o en comunitat, a fi de deixar que l'Evangelí il·lumini la nostra vida.

Fotografia: Alawai | Morquefile.

Maternitat

**PER JESÚS RENAU
A VISIÓ POSITIVA**

Uns quants amics havíem quedat per prendre una cervesa el divendres al capvespre. Cansats del ritme setmanal, aquella estona, que va començar amb molta broma, es va anar centrant sobre algunes qüestions més personals. I tu, bona amiga, dius: "Jo, l'experiència de ser mare no la vull perdre. Si trobo company o em caso, ho tinc clar, no esperaré massa; i si no el trobo, doncs ho solucionaré amb inseminació a la carta."

A la nit, abans de dormir, acostumo a fer la revisió del dia; la d'aquell divendres es va centrar en allò que va dir la nostra amiga. Tinc l'Anna al costat i l'hi explico. Què en penses d'aquesta

forma de tractar la maternitat? La maternitat, i també la paternitat, són realitats que duren tota la vida. Els fills, els vius i t'acompanyen sempre, quan són petits, quan són adolescents, joves, adults... quan les coses els van bé, quan van malament, quan estan contents o tristos, sans o malalts, quan viuen a casa o marxen...

Sempre ets mare, sempre estàs pendent d'ells, sobretot interiorment... I per cert, els pares, homes, igual –que consti–, o potser fins i tot d'una manera més complexa... Aquesta noia del divendres es pensa que l'embaràs, el part, donar el pit... són experiències que no vol perdre, però des d'aquest començament... tota

l'experiència dura tota la vida, d'acord? Jo em sento unida als nostres fills... I tu?

Anna, la nostra societat té una oferta il·limitada d'experiències de tota mena. Si t'ho pots permetre, és clar. Però, si més no, aquestes ofertes queden gravades en l'imaginari. Porten dosis, més o menys reals, de felicitat i de sacrifici. Segurament s'explica que la noia que va anar a prendre cervesa (marca "Can Dalmases") l'altre dia, expressés un desig legítim; i segurament, si haguéssiu aprofundit una mica més, ella hau-

ria estat d'acord amb això que has dit del lligam afectiu i efectiu per a tota la vida. Però ella va expressar una realitat de la nostra societat: viure experiències, mirar de no perdre possibilitats. La vida és curta, oi?

Tens tota la raó: ser mare i ser pare és per sempre.

Viure com si fos l'últim dia

**PER SERGI D'ASSÍS
A LA FONT DE GRECCIO**

Fa anys, abans de ser monjo, vaig llegir un conte que animava a viure com si fos l'últim dia de la vida. I vaig decidir provar-ho al llarg d'aquell dia que ja havia començat. En sortir de casa, vaig mirar el cel, em vaig fixar en els núvols (cosa que no solia fer), i totes les trobades amb gent es convertien en moments especials, viscuts més intensament que altres vegades. Va ser un dia diferent i m'atreveixo a dir que fins va ser millor.

Evidentment, el joc tenia trampa: jo sabia que el més probable és que no fos el darrer dia de la meva vida. Per tant, no calia viure'l amb neguit o amb la intensitat emocional d'un drama. Però

sí prenent consciència de la unitat de tot el que anava vivint, sabent que tots els moments d'aquell dia eren únics i irrepetibles.

A vegades sembla que calguin situacions límit per valorar la quotidianitat, aquells que estimem i que ens estimen, etc. Si aprenguéssim a donar el valor que s'escau a cada dia, a cada moment, a cada trobada amb les persones...!

En formació permanent

**PER CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA (CPL)
A EL CIM S'ACOSTA**

En l'última dècada el concepte "formació permanent" s'ha anat introduint en el món laboral amb força. Aquest concepte fa referència a la necessitat que els treballadors estiguin en constant formació per tal d'augmentar les seves competències i adaptar-se millor als canvis que el pas del temps i la innovació tecnològica porten de manera inevitable. També es pot aplicar a aquelles persones que per voluntat pròpia i per curiositat personal decideixen aprofundir en algun aspecte concret.

Els equips docents d'escoles i instituts fa anys que dediquen unes hores cada any a formar-se per seguir les novetats pedagògiques. Algunes empreses dediquen partides dels seus pressu-

posts a fer cursos per als treballadors que hi estan interessats. La demanda de formació *online* ha crescut per donar resposta a aquelles persones que per diferents motius no poden anar a la universitat presencialment. L'edat no és una excusa, ja que si som majors de 55 anys podem anar a la Universitat de l'Experiència!

I, si tot l'anterior falla, no cal preocupar-se perquè youtube està ple de tutorials en qualsevol llengua i sobre qualsevol cosa.

Formació a les comunitats cristianes

Si bé en el món laboral el concepte "formació permanent" és relativament nou, a l'Església

fa anys que existeix aquesta preocupació. De fet només cal consultar el decret *Apostolicam Actuositatem*, que dedica tot el capítol VI a la necessitat de formació de l'apostolat (recorrem que apòstols ho som tots els batejats); o el decret *Optatam Totius*, centrat en la formació sacerdotal, que en el número 22 remarca la necessitat de formació sacerdotal fins i tot després d'acabar els estudis al seminari. Tots dos són documents fruit del Concili Vaticà II.

Sabem que aquesta preocupació existeix, ara bé, ¿la tenim present? ¿Quins mitjans hi posem?

Els mitjans

Potser el concepte espanta una mica, però la veritat és que tenim molts mitjans al nostre

abast per adaptar-nos a les diferents necessitats personals i de la comunitat.

Tenim la Facultat de Teologia, l'ISCREB, els moviments d'Acció Catòlica sempre fan jornades de formació obertes a tothom, algunes parròquies tenen grups de Lectio Divina per aprofundir en els textos... Però si tot l'anterior sembla massa complicat, només cal començar pel més senzill i proper, per allò que totes les comunitats fem com a mínim una vegada a la setmana: la celebració dels sagraments.

I és que no hem d'ignorar tot el potencial formatiu que té la preparació d'un sagrament. Moltes vegades la preparació de l'Eucaristia queda reduïda a un mer repartiment de tasques; però si en comptes de dedicar cinc a "tu fes allò, que jo

faré això", dediquem una hora a parlar-ne estarem guanyant en aprofundiment de la comunitat i dignitat en la celebració. Podem dedicar una estona a aprofundir en els textos que es llegiran, a entendre'ls en el seu context, a veure què n'han dit els Pares de l'Església; podem repassar les parts de l'Eucaristia, ¿per què són així?; un altre dia pot estar dedicat exclusivament a la formació dels lectors, etc.

Com podeu veure, de mitjans i maneres n'hi ha molts, només cal dedicar-hi una mica més de temps a buscar-los i veure quins s'adaptin millor a nosaltres. I si no, sempre ens quedarà youtube.

Joan Estruch, el sociòleg a contracorrent (dins d'un ordre)

El sociòleg **Joan Estruch** ha publicat les seves memòries. És el pare de la sociologia de la religió a Catalunya. Fins i tot de bona part de la sociologia a Catalunya i del seu departament a la Universitat Autònoma de Barcelona. I en l'àmbit de la sociologia de la religió és la persona que hi va donar rigor científic, va obrir-la als corrents internacionals, i va **crear escola** amb els 40 anys de docència i l'ISOR (Investigacions en Sociologia de la Religió).

Una de les coses que ens ha ensenyat Estruch és a acotar amb rigor la terminologia religiosa. Per exemple la paraula secta, que cal distingir de les actituds sectàries. Sense sectarismes Estruch ha fundat la seva pròpia *secta* de sociòlegs de la religió, que aquest dijous va acompanyar-lo a la presentació del llibre. Presentació amb el seu *deixeble estimat*, el sociòleg **Salvador Cardús**. Editat per Fragmenta, el títol del **llibre**, *Crec recordar*, ja defineix molt bé la modèstia amb la que Joan Estruch ha afrontat les memòries. Retrata, sense donar-hi gaire importància, exemples de la valentia amb la que Joan Estruch s'ha enfrontat a les convencions de cada moment. Sent protestant en una Espanya nacional-catòlica, catòlic en una societat que s'anava secula-

ritzant, abandonant un futur professional possiblement brillant a la Universitat de Lovaina, resistint l'esclerosi funcional de la universitat, crític amb la jerarquia que no sabia llegir els signes dels temps...

A contracorrent però sempre dins d'un ordre. Ho va retratar molt bé Salvador Cardús en la presentació del llibre. Uns heroïsmes que sempre ha relativitzat Estruch. L'exemple més il·lustratiu -li hem sentit diverses vegades- és quan a la mili va reclamar els seus drets com a protestant, molt atrevit a l'exercit franquista. Però res es podria comparar a la coherència absoluta dels tres testimonis de Jehovà que va veure com eren castigats per negar-se a agafar una arma.

Pedagogs-mandarins

També hi ha hagut moments que els seus amics l'ha fet claudicar. Per exemple, finalment va presentar-se a les oposicions que mai hauria fet per guanyar la plaça de funcionari a la universitat. Un episodi que va emocionar a Salvador Cardús quan el recordava dijous en públic. Accedir a la funció pública trencava amb el model universitari, de docència i recerca que

Estruch defensa. I davant del tribunal Estruch no es va poder estar de desplegar tota la sorregueria i ironia que marquen el seu caràcter i els seus textos. El tribunal no ho va tolerar i va suspendre el pare de la sociologia a Catalunya. Una humiliació del sistema que encara porten clavada els seus deixebles.

Segons els seus companys d'acadèmia, el llibre en fa poca sang. Però Estruch no deixar de passar "bruijots" i els "pedagogs-mandarins" que "s'ha apoderat de la universitat i en tenen el control". "El pas següent serà fer-los fer plastilina a classe", diu dels qui obliguen a complir amb mil formularis "i més galindaines" i han deixat de creure en la classe magistral, els seminaris i "els retrògrads exàmens".

Canviar la realitat

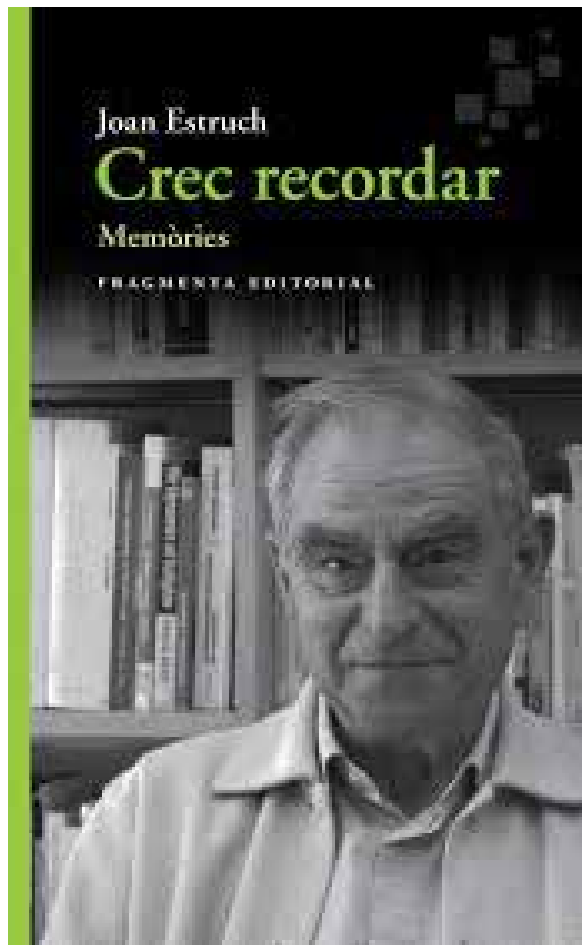
Com a bon sociòleg Estruch no es cansa de defensar que "la realitat és com és encara que no ens agradi" i que això és el que ha de mostrar la sociologia. Però "això no vol dir que la realitat no pugui canviar". Com a home d'ordre i arrelament -més de 50 anys de fidelitat amb la Heide, 40 a la mateixa universitat i 35 en un mateixa casa de

lloguer- ha hagut de pactar amb la realitat. Però les memòries mostren com la seva manera de fer-ho no ha estat una claudicació. La manera que ha tingut d'acceptar la realitat no ha deixat de mostrar que també es podia canviar. Per això reconeixia que potser sí que "soc un home d'ordre, però amb la consciència que aquest ordre pot canviar, que és desitjable que canviï, i que estic disposat a lluitar per aquest canvi".

Esdevenir catòlic

Un relat interessant de les memòries és el seu pas del protestantisme familiar al catolicisme. Un protestantisme que va exercir de jove de manera oberta implicant-se en el moviment ecumènic. Diu que creu que és el primer protestant que va poder veure el bisbe **Modrego** a Barcelona, quan arribava un Vaticà II que els bisbes franquistes no entenien. No hi ha una caiguda del cavall, o pròpiament una conversió. Diu "vaig esdevenir catòlic", com si fos de passada.

Hi ha un procés d'amistats i d'ambients i, a poc a poc, amb la seva dona, es va sentint més còmode en el món catòlic. On hi respiren millor que en una comunitat protestant llavors molt tancada

en ella mateixa pel context repressiu de l'època. L'amistat amb mossèn **Josep Cardús** (gràcies a qui després coneixeria el seu nebot Salvador), l'ambient monàstic de Sant Pere de les Puel·les i **Joan XXIII** i els aires de renovació del Vaticà II, van fer la resta. "Ens vam trobar a casa", diu Estruch. També llavors va optar per apartar-se dels moviments ecumènics, perquè ningú tingués la temptació de presentar-lo com un trofeu dels catòlics davant dels germans protestants.

Un altre element que al llibre esmenta prou modestament de passada és la seva aportació determinant en les sessions Concili Provincial Tarraconense. Diu que hi va treballar molt i expressa el desencís i les "expectatives frustrades" pel que no va arribar a ser l'aplicació del concili català de 1995. Però el cert és que si les resolucions del Concili Provincial encara mostren avui el que podria canviar de l'església a Catalunya, és gràcies a la visió que hi va aportar Estruch gens contaminada pel funcionat eclesial.

Vida monàstica

Les memòries presenten una vida més familiar al que es podria esperar d'una eminència

en el seu camp. I en una aparent jubilació continua treballant en un tema que diu que l'apassiona: l'humor en la Bíblia. No es creu que Jesús no rigués mai. Però encara no veu clar si té recorregut. Tampoc veu clar el que li demanen de genolls els seus fidels, que escrigui sobre la vida monàstica. És una de les realitats religioses que més ha estudiat. Però Estruch diu que s'hi sent massa implicat personalment per poder escriure amb la justa distància del sociòleg.

Certament per la presentació l'editorial s'hagués pogut escollir monestir. Però potser també hi havia algun missatge en triar La Central del Raval de Barcelona, una església secularitzada. La secularització és un dels fenòmens socials que més atrauen als sociòlegs com Estruch. En aquest cas, com a mínim l'església s'ha convertit en una llibreria, temple de cultura, i no una discoteca. Tot i que segur que Estruch tindria alguna observació crítica a fer sobre la mercantilització del món del llibre i els seus rituals. Res queda lliure de la mirada crítica del professor Estruch.

Florenci Costa: capellà del Pradó, intel·lectual al servei dels pobres

La matinada del dia de la Mercè ens va deixar en **Florenci Costa**: prevere de la diòcesi de Vic, consiliari dels moviments d'Acció Catòlica i sacerdot pradossià. Tres identitats que defineixen la seva vida al servei de l'Església, del laïcat de casa nostra i el seu desig de ser, primer que res i com a fonament de tot, veritable deixeble de Jesucrist. Aquest dimecres a la tarda s'ha fet el funeral a Navarcles, on havia nascut el 18 de juny de 1936, fa 83 anys.

En tots els àmbits va fer un treball de base seriós i exigent. Va treballar en una fàbrica fins el 1958 i, després de fer el servei militar a Lleida, va entrar al seminari de Vic l'any 1959. El 1964 va anar a França al seminari del Pradó a Limo-

nest i va estudiar a l'Institut Catholique de Lyon, on es va llicenciar en teologia l'any 1968. Posteriorment, el 1998, va fer una tesi dedicada a «La divinitat de Jesucrist en el P. Antoine Chevrier. De l'apologètica a la mística» a la Facultat de Teologia de Catalunya.

A finals dels anys 60 torna a Catalunya, a Manresa. El 1977 va ser nomenat delegat de Pastoral obrera del bisbat de Vic i va viure al barri de Sant Maure, tocant a Igualada. El 1982 torna a Manresa al servei de la parròquia de la Mare de Déu de l'Esperança, al barri Mion-Puigberenguer, de la qual és rector des de 1986. Després d'una breu estada a França, torna a Manresa i va ser inscrit a la parròquia de Sant Josep (Po-

ble Nou). Va ser professor de religió i teologia a l'Escola de Mestratge Industrial de Manresa, a l'Institut Superior de Ciències de la Religió de Barcelona i al Centre de Pensament Cristià de Manresa, centre que dirigir des del 2007.

Animador, exigent i lluitador

Darrera d'aquest dades hi ha una persona que a tot arreu va ser també animador, coordinador o responsable, maldant sempre per fer un treball col·lectiu i impulsar una formació sòlida de la gent. Com a rector i vicari de parròquies de barriades de Manresa on va participar i animar el moviment veïnal i va ser el primer secretari de l'Agrupació de Veïns del barri Mion-Puigberenguer.

Va acompanyar a molts grups i militants de tots els moviments a Manresa (MIJAC, JOC, ACO i professionals) i va treballar molt per la coordinació catalana de tots els moviments. A més de delegat de Pastoral Obrera del seu bisbat, va ser-ho de Catalunya, responsable del Pradó estatal, del Pradó català i membre del Consell del Pradó General.

Amic dels amics, amic de les xerrades i passejades llargues, tímic però agosarat, interessat per tot i per a tots. Sobretot per la història, la història de la seva família, de Catalunya, del moviment obrer, del Pradó, del barri... en definitiva la seva pròpia història. Li agradava escriure i llegir i patia perquè "avui la gent ja no llegeix". Exigent, treballador, constant, lluitador... i pati-

dor. Patia perquè es començaven projectes que quedaven aturats per la manca de compromís de molts, però on ell hi havia posat el coll. Protestava amb una mitja rialla i un xic d'ironia.

Escoltava amb molta atenció, escoltava amb la mirada. A vegades, però, tancava els ulls "per escoltar millor" em deia. Pregava i pensava a fons, donava tómb a les coses. Proposava i actuava. Era un verdader intel·lectual que va optar per posar-se al servei de l'Església i, sobretot, de l'evangelització dels pobres.

Planellas: “Hi ha voluntat de diàleg? De reconeixement dels drets i els deures legítims?”

Primera celebració patronal de Santa Tecla a Tarragona **presidida** per l'arquebisbe **Joan Planellas**. En una extensa homilia a la catedral ha reivindicat les arrels cristianes de la ciutat i no ha defugit els temes d'actualitat.

“Abocats a unes noves eleccions, es continuen aplaçant els problemes i les grans qüestions socials i materials que s’haurien d’afrontar de forma urgent”, ha assegurat el nou arquebisbe i president de la Conferència Episcopal Tarraconesa. I de forma retòrica s’ha preguntat si hi ha voluntat d’omplir de continguts alguns dels mantres de la situació política actual: “Hi ha voluntat de diàleg humil i sincer, amb capacitat de renúncia per part de tots i amb el propòsit de

saber-nos perdonar les ofenses? Hi ha voluntat de respecte mutu, reconeixent els drets i els deures legítims que, fins i tot, venen recolzats per la mateixa Doctrina Social de l’Església? Hi ha voluntat de saber escoltar a l’altre, a aquell que no pensa com jo penso?”. Com a proposta, ha recordat que el papa **Francesc** afirma que “escoltar és més que sentir”.

L’arquebisbe Planellas ha desplegat una llarga llista de problemes que demanen una resposta política i social urgent com “el drama de la immigració que fuig de la fam, de la guerra i de l’extrema pobresa” mentre “gairebé cada dia n’hi ha que moren enmig d’aquest nostre mar llatí”. També la situació dels menors no

acompanyats, els sense sostre, la precarietat laboral dels joves, l'atur o les diverses formes de "dependència entre els joves, amb l'ús i abús de substàncies estupefaents, amb l'abús d'alcohol, amb problemes d'anorèxia o bulímia, amb problemes de ludopatia o d'addicció a Internet". També ha citat "la violència contra les dones i contra els nostres infants i els no nascuts" i "una dada esfereïdora de l'ONU és que més del 25% de les persones afirmen que han estat víctimes d'abusos sexuals durant la seva infantesa".

Quantes llàgrimes avui he eixugat?

Són exemples de "les tempestes o les plagues que ens qüestionen com a comunitat i que posen en joc el valor del nostre esperit. Són tempestes que ens afecten l'ànima, que les tenim a casa nostra mateix". En aquest sentit, ha demanat una sensibilitat especial a la comunitat cristiana, "perquè la fe ens obre a tenir un amor concret, no d'idees". Ha recordat que al papa Francesc "li agrada tant de presentar l'Església com una mare de cor obert, i desitja que sigui, malgrat les seves grandeses i misèries, una mare de cor obert". En definitiva, que tothom

caldria fer la pregunta "al Senyor al final del dia: quantes llàgrimes avui he eixugat?"

Alhora, l'arquebisbe Planellas ha recordat que aquestes actituds "no es compren" i que "l'ànima d'una comunitat es mesura per la forma com aconsegueix unir-se per acarat els moments difícils, d'adversitat, i per a mantenir ben viva l'esperança". [Podeu llegir l'homilia íntegra al final]

Trobada amb el president Torra

A la celebració a la Catedral hi ha assistit l'alcalde de Tarragona, **Pau Ricomà**, i altres regidors. Els ha acompanyat l'abat del Monestir ortodox de Saint Nicolas de la Dalmarie, a França, remarcant la dimensió ecumènica de la devoció a Santa Tecla.

Després de la missa, coincidint amb la festa major de Tarragona, l'arquebisbe ha **rebut** al palau arquebisbal la visita institucional del president de la Generalitat de Catalunya, **Quim Torra**.

Ha estat la primera trobada entre el president i l'arquebisbe metropolità des de la seva **arribada** a Tarragona el passat mes de juny.

Visita a Mas Enric

D'altra banda, coincidint amb la proximitat de la festa de la Mare de Déu de la Mercè, protectora dels presos i captius, aquest diumenge al matí l'arquebisbe Joan Planellas també va visitar el Centre Penitenciari de Mas d'Enric.

En la visita a la presó del Catllar, Planellas va presidir l'eucaristia dominical amb tots els interns que van desitjar participar-hi. Planellas va estar acompanyat de l'equip pastoral i voluntariat que atén els reclusos. En la visita a Mas Enric, l'arquebisbe de Planellas també va poder

parlar amb l'expresidenta del Parlament **Carme Forcadell**. L'arquebisbe Jaume Pujol també havia visitat a Forcadell com han fet els bisbes que tenen els encausats pel procés en presons del seu territori diocesà.

HOMILIA DE SANTA TECLA

Catedral de Tarragona, 23 de setembre de 2019. Joan Planellas, arquebisbe metropolità i primat. Lectures bíbliques: Saviesa 3,1-9. Salm 33 El Senyor m'ha escoltat, res no m'espanta. Hebreus 10, 32-36. Mateu 25,1-13

Estem de festa. Una festa ens remunta a una dona santa del segle I, quan s'estaven escrivint i, al mateix temps, anunciant els Sants Evangelis. Per això podem dir que la nostra festa fa olor d'Evangelí. Aquesta Catedral, plena de fidels, fa olor d'Evangelí. Fem memòria de santa Tecla, deixebla de sant Pau, aquell home abrandat d'Evangelí que, per aquest Mare Nostrum que tenim a poques passes de les pedres històriques que ens aixopluguen, vingué a anunciar l'Evangelí de Jesucrist i, probablement, trepitjà els nostres carrers mil·lenaris i seculars. Tot l'entorn que ens envolta, amb aquest immens

mar que tenim al costat, ens ajuda a comprendre millor la vivència que els apòstols tingueren amb Jesús i de com començaren a anunciar-lo. Una vivència que també, avui, nosaltres estem invitats a viure.

Segons les Actes de Pau i Tecla, aquesta santa va ser una verge jove i noble, que escoltà la predicació de sant Pau i se'n féu seguidora, morint màrtir de la fe cristiana poc més tard. Com afirmava la primera lectura d'avui, el Senyor «la depurà com l'or en el gresol i l'acceptà com una víctima oferta en holocaust», perquè «Déu dona als seus sants la gràcia i la misericòrdia i vindrà a visitar els seus elegits».

En l'Església ortodoxa, aquestes Actes de Pau i Tecla van circular moltíssim, la qual cosa demostra la veneració envers ella. Hi era anomenada fins i tot la primera màrtir entre les dones, essent tinguda, sobretot per elles, model d'ascesi i de vida cristiana.

Pel que fa als primers testimonis del culte de santa Tecla vinculat a l'Església de Tarragona, cal afirmar que hi ha motius per pensar en un culte anterior a la restauració de la seu metro-

politana del segle XI, donat que quan a l'any 1091 hom va decidir de restaurar la dignitat metropolitana i primada de l'Església de Tarragona, després del llarg període de la dominació sarraïna iniciat el 714, al seu primer arquebisbe, Berenguer Sunifred de Lluçà, bisbe de Vic, el papa Urbà II li va permetre d'emprar el pal·li en les festes de santa Tecla i dels sants màrtirs tarragonins. Així ho recollia, el dia 1 de juliol del 1091, la famosa butlla *Inter primas Hispaniarum*. Allí, després d'esmentar les festes comunes i universals, afegia també les locals i pròpies: s'esmentava la solemnitat de la verge santa Tecla, així com també la dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi.

Nosaltres som els hereus de tota aquesta història. Hem de donar gràcies a Déu per aquestes nostres arrels cristianes que s'entronquen en la mateixa predicació de l'apòstol Sant Pau i en el testimoniatge de la seva deixebla santa Tecla. Agraïm-ho, com el blat agraeix a l'espiga mare tot allò que n'ha rebut. Els nostres bisbes, en una carta pastoral (del 1986) titulada *Arrels cristianes de Catalunya*, deien: «Les nostres arrels greco-romanes i cristianes, europees i mediterrànies són la saba que vivifica el nostre esperit

col·lectiu». Saber d'on venim ens ajuda a comprendre el present i ens orienta cap al futur.

Nosaltres, igual que els apòstols al segle I, coneixem la força del nostre mar llatí. Sabem de les dificultats que va tenir la fe cristiana que, travessant el mar i les tempestes de la vida, es va poder assentar a les nostres terres, regades per la sang de tants màrtirs antics i actuals. Quan hi ha dificultats, és quan ens adonem de la importància de no estar sols, és quan valorem de debò la llum que cadascú pot aportar personalment, és quan reconeixem si estem veritablement omplerts dels fruits de l'Esperit Sant.

Què els hi va passar a aquelles noies de l'Evangeli que hem escoltat? Tot d'una, senten un crit que les desperta i les posa en moviment. Algunes s'adonaren que no tenien l'oli necessari per il·luminar el camí en l'obscuritat; altres, en canvi, ompliren les seves llànties i pogueren trobar i il·luminar el camí que les portava cap a l'espòs. De fet, en el moment indicat, cada una d'elles va mostrar de què havia omplert la seva vida.

El mateix ens passa a nosaltres. En determinades circumstàncies ens adonem en què hem

omplert la nostra vida. Que n'és d'important omplir les nostres vides amb aquest oli que ens permet encendre les nostres llànties en les múltiples situacions de foscor i trobar els camins per a sortir-nos-en.

En la lectura de l'Evangeli, podem observar com aquelles noies que no tenien oli anaren al poble a comprar-ne. En el moment crucial de la seva vida, s'adonaren que les seves llànties es trobaven buides, que els hi mancava l'essencial per a trobar el camí de l'autèntica alegria. Es trobaven soles i així es quedaren: soles, fora de la festa. Com molt bé sabeu, hi ha coses que no s'improvisen i que molt menys es compren. L'ànima d'una comunitat es mesura per la forma com aconsegueix unir-se per acarar els moments difícils, d'adversitat, i per a mantenir ben viva l'esperança. Amb aquesta actitud, es dona el més gran testimoni evangèlic. El Senyor ens diu: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). Perquè la fe ens obre a tenir un amor concret, no d'idees, sinó concret, d'obres, de mans esteses, de compassió; és aquell amor que sap construir i reconstruir l'esperança quan sembla que tot es perd. Així ens tornem

participants de l'acció divina, aquella mateixa que ens descriu l'apòstol Joan quan ens mostra a Déu que eixuga les llàgrimes dels seus fills. I aquesta tasca divina Déu la fa amb la mateixa tendresa d'una mare quan cerca eixugar les llàgrimes dels seus fills. Per això al papa Francesc li agrada tant de presentar l'Església com una mare de cor obert, i desitja que sigui, malgrat les seves grandeses i misèries, una mare de cor obert. Per això, quina bonica pregunta que cada un de nosaltres podríem fer al Senyor al final del dia: quantes llàgrimes avui he eixugat?

Amb tot, són moltes les tempestes que assolen les costes d'aquest nostre mar llatí, són moltes les tempestes en la vida de la nostra estimada terra. La manca d'acords en la política ens ha portat a viure en un país dividit. A més, ara, abocats a unes noves eleccions, es continuen aplaçant els problemes i les grans qüestions socials i materials que s'haurien d'afrontar de forma urgent. I jo em pregunto: Hi ha voluntat de diàleg humil i sincer, amb capacitat de renúncia per part de tots i amb el propòsit de saber-nos perdonar les ofenses? Hi ha voluntat de respecte mutu, reconeixent els drets i els deures legítims que, fins i tot, venen recolzats

per la mateixa Doctrina Social de l'Església? Hi ha voluntat de saber escoltar a l'altre, a aquell que no pensa com jo penso, sabent que, com afirma el papa Francesc, "escoltar és més que sentir"? Una altra plaga és el drama de la immigració que fuig de la fam, de la guerra i de l'extrema pobresa, on fins i tot, gairebé cada dia n'hi ha que moren enmig d'aquest nostre mar llatí. En aquest àmbit, voldria fer esment dels menors d'edat que han aconseguit arribar a les nostres platges, però que han estat abandonats a la sorra de la platja de la vida sense cap tipus d'orientació i ajut, i que agreugen el problema dels sense sostre, d'aquells que deambulen pels nostres carrers i places, després d'una vida esquinqada a voltes per fets inversemblants i incomprensibles, descartats arran del camí, sense haver trobat el gest humil i generós de cap bon samarità. Una altra tempesta és la precarietat laboral dels nostres joves i l'atur que afecta especialment la gent senzilla dels nostres barris, amb una baixa generalitzada de sous i amb contractes a temps parcial i summament precaris. Una altra plaga és la crescuda de les diverses formes de dependència entre els joves, amb l'ús i abús de substàncies estupefaents, amb l'abús d'al-

cohol, amb problemes d'anorèxia o bulímia, amb problemes de ludopatia o d'addicció a Internet. Una altra plaga és la violència contra les dones i contra els nostres infants i els no nascuts, que són els més vulnerables. Una dada esfereïdora de l'ONU és que més del 25% de les persones afirmen que han estat víctimes d'abusos sexuals durant la seva infantesa. Són aquestes, i moltes altres que hi podríem afegir, les tempestes o les plagues que ens qüestionen com a comunitat i que posen en joc el valor del nostre esperit. Són tempestes que ens afecten l'ànima, que les tenim a casa nostra mateix, i ens pregunten, com a aquelles noies de l'evangeli d'avui, per l'oli que tenim a les nostres pròpies llànties per a fer-hi front. I avui, davant l'Evangeli que hem escoltat, ens podem preguntar: Et queda oli a la teva llàntia? Quant oli tens? Es troba en el teu cor el bàlsam suficient per a guarir aquestes ferides?

Moltes vegades ens interroguem de com acarar aquestes plagues, o com ajudar personalment i comunitàriament a fer front davant aquestes situacions. I avui, en aquest marc solemne de la festa de Santa Tecla, vull dir-vos: no hi ha altra sortida millor que la de l'Evangeli. La sor-

tida s'anomena Jesucrist. Ompliu les vostres vides de la joia de l'Evangeli. Com a Església que pelegrina a Tarragona, vull estimular-vos a que siguem una comunitat que es deixi ungir pel seu Senyor amb l'oli del seu Esperit. Com ho va fer Santa Tecla. Com ens ho recordava amb emoció i goig el divendres passat aquí a la Catedral la representació del Retaule de Santa Tecla. Com ens ho recorda i ens ho fa palès la solemníssima celebració d'avui. Jesucrist ho transforma tot, ho renova tot, ho conforta tot. En Jesús, tenim la força de l'Esperit per a no naturalitzar el que ens fa mal, per a no convertir-ho com una cosa normal, per a no naturalitzar el que ens seca l'esperit i, el que és pitjor, ens roba l'esperança. En Jesucrist tenim l'Esperit que ens manté units, que ens fa romandre amb el cor jove per a sostenir-nos els uns als altres i per a fer front a tot allò que vol emportar-se el millor de les nostres vides. En Jesús, Déu es fa comunitat creient que sap sostenir-se; comunitat que espera i, per tant, que lluita per a revertir i per a transformar la munió d'adversitats; comunitat amant perquè no permet que simplement pleguem els nostres braços. Amb Jesús, l'ànima del nostre poble tindrà el coratge suficient per a seguir endavant: Per a

ser factor de pau i de reconciliació, d'ajut i entrega, per a reproduir cada dia la paràbola del bon samarità. Demanem l'Esperit del Senyor que ens conservi un cor jove per a aportar l'oli o el bàlsam suficient per a guarir ferides, "per a portar la bona nova als pobres, per a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, per a posar en llibertat els oprimits" (Lc 4,18), per a enfortir els qui estan a punt de caure, per a reconfortar els cors adolorits, "per a proclamar l'any de gràcia del Senyor" (Lc 4,19; cf. Is 61,1-3).

Demanem avui, doncs, al Senyor, per intercessió de Santa Tecla, gaudir d'aquest Esperit. Com diu el papa Francesc (*Gaudete et exsultate*, 121), demanem tenir "un cor pacificat per Crist", alliberat de tota "agressivitat que brolla d'un jo massa gran", per tal de ser capaços de "mantenir una seguretat interior i aguantar, perseverar en el bé. Crist és la nostra pau, ell va "venir a guiar els nostres passos per camins de pau" (Lc 1,79). I la humanitat no trobarà pau fins que no visqui amb confiança la misericòrdia i fins que no es dirigeixi amb confiança cap a la

misericòrdia divina. Aleshores, juntament amb la verge i màrtir santa Tecla, ens podrem posar "la diadema" del triomf "en lloc de cendra", "els perfums de festa en lloc de penes", els vestits triomfals en lloc del desconsol" (Is 61,3). Que el testimoniatge martirial de la verge Santa Tecla, patrona d'aquesta catedral, ens ajudi a avançar en aquest camí. Demanem-ho també per la gloriosa intercessió de santa Maria del Claustre.

Omella: “Vivim en una societat capritxosa; només s’accepta el que agrada”

“Vivim en una societat capritxosa; només s’accepta el que agrada, el que produeix sensacions de plaer, i es rebutja tot el que contraria”. És un dels missatges que ha deixat aquest dimarts el cardenal **Joan Josep Omella** en la missa de la Mercè. Per Omella, això ens porta “gent immadura, irritada i irritable, incapaç, per exemple, de prescindir d’un caprici, de conviure bé amb un ancià o d’acceptar amb pau i tot una lleu malaltia”.

Davant d’aquest diagnòstic, Omella ha fet una crida a “la gran tasca i responsabilitat d’educar les generacions futures. I educar no és donar-los tot el que demanen i desitgen”. Per això

ha dit que “educar és ajudar-los a treure tots els valors i virtuts que porten dins, com a éssers humans que porten l’empremta del Creador” i que “no hi ha ningú que no porti dins preciosos tresors humans que aflorar, que educar”. Així, educar també vol dir “saber negar coses, ensenyar a renunciar, a assumir el fracàs, a dilatar en el temps la consecució dels desitjos, per aprendre a estimar més, a estimar millor”.

Omella també ha fet una crida a atendre “els germans que passen pena i pateixen”. I passar de primera reacció “de protesta” i de preguntar-se “on és Déu” a actuar. “Santa Maria el primer que fa és ser prop del que pateix; posa la seva mà al

front de qui té febre; li ofereix camins de consol i de pau. Aquesta és l'experiència del poble cristià que s'acosta a ella", ha conclòs.

En aquest sentit ha preguntat si "deixarem de mirar-nos a nosaltres mateixos per a anar ajudar aquells que sofreixen més? No oblidem que fa més feliç donar que rebre. Prop de nosaltres hi ha gent gran molt sola, joves desorientats, famílies trencades, immigrants, malalts, aquells que treballen per construir ponts de comunió i de fraternitat i se senten sols i incompresos".

En felicitar totes les persones que celebren avui el seu sant, Omella ha demanat als pares que continuïn posant el nom de la patrona de Barcelona "perquè el nom preciós de Mercè no

desaparegui de la ciutat". Com ha dit en l'homilia, una advocació de la Mare de Déu que "ha acompanyat la història d'aquesta ciutat".

La missa de la festa major de Barcelona s'ha celebrat a la Basílica de la Mercè, plena de gom a gom com cada any. La corporació municipal ha estat representada pel primer tinent d'alcalde i alcalde accidental, **Jaume Collboni**, i altres regidors. Han concelebrat amb Omella l'arquebisbe emèrit, el cardenal **Lluís Martínez Sistach**, i els altres bisbes de la província eclesiàstica de Barcelona. També amb el provincial dels mercedaris que tenen encarregada l'atenció pastoral de la Basílica.

Crida d'entitats cristianes a pregar per la biodiversitat

Tota una setmana de mobilitzacions per alertar de l'emergència climàtica. Cimera de l'ONU a Nova York. I divendres, primera **vaga mundial pel clima**. L'Església catalana tampoc no es desentén del repte de la cura del planeta. Una dotzena d'entitats cristianes s'han sumat a la convocatòria d'una **vetlla de pregària** coincidint amb la cloenda del Temps de la Creació. Tindrà lloc el proper divendres 4 d'octubre a les vuit del vespre al Santuari de la Mare de Déu del Carme, als Carmelites Descalços de Barcelona.

A l'encíclica *Laudato Si'* el papa Francesc ja demanava pregar "perquè els cristians sapiguem assumir els compromisos amb la creació que ens planteja l'Evangelí de Jesús". Justícia i Pau,

Cristianisme i Justícia, Mans Unides, Càritas Diocesana de Barcelona, el Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona, Pax Romana, la delegació de Pastoral Social i Caritativa de l'Arxidiòcesi de Barcelona, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, l'Acció Catòlica, el Grup Sant Jordi i la Fundació d'Escoles Parroquials fan per primera vegada aquesta crida conjunta a la pregària en clau de conversió integral i en relació al Temps de la Creació.

Les entitats convocants no van dubtar a sumar-se a la iniciativa del grup d'Ecologia i Justícia de Justícia i Pau. De fet, tenen com a horitzó continuar el treball conjunt després de la pregària. La majoria ja col·laboren des de la xarxa

estatal **Enllaça't per la Justícia**, que uneix com a valors indestriables la justícia ecològica i la justícia social.

Per a la pregària del 4 d'octubre comparteixen l'objectiu concret de vetllar per la biodiversitat. És el lema del **Temps de la Creació** d'aquest 2019: 'La xarxa de la vida: La biodiversitat com a benedicció de Déu'. La trobada serà un moment per a la reflexió: amb intencions de perdó per com la societat tracta la Terra, lectures de l'encíclica ecològica del papa Francesc i pregàries de les diferents entitats participants. Però també per convidar a la in-

terioritat i la transcendència, amb espais de música i de silenci.

Amb la festa de Sant **Francesc d'Assís** finalitza el Temps de la Creació, una iniciativa ecumènica reconeguda oficialment i impulsada per les principals Esglésies cristianes, per promoure a tot el món la pregària i l'acció per la cura de la creació, especialment en el període que va de l'1 de setembre al 4 d'octubre.

Just després del Temps de la Creació, del 6 al 27 d'octubre el Vaticà celebra el **Sínodo de l'Amazònia**. S'hi reuneixen bisbes d'arreu del món,

amb una presència significativa de la regió de l'Amazones, i una vuitantena d'experts de disciplines lligades a la protecció dels pobles indígenes. Treballaran conjuntament a favor de l'ecologia integral com una qüestió clau per a l'Església universal. Segons el document preparatori, aquesta assemblea "està cridada a trobar nous camins per fer créixer el rostre amazònic de l'Església i també per respondre a les situacions d'injustícia de la regió".

Les escoles es mobilitzen contra el canvi climàtic

El moviment **Fridays for Future** ha engegat aquest dilluns una setmana de mobilitzacions, del 20 al 27 de setembre, per visibilitzar la situació d'emergència climàtica i reivindicar als governs mesures urgents per combatre-la. La majoria d'escoles cristianes catalanes s'han sumat també a les mobilitzacions convocades en molts països, coincidint amb la Cimera sobre l'Acció Climàtica de l'ONU a Nova York a la qual ha assistit l'activista sueca **Greta Thunberg**.

A banda de la setmana de mobilització, són moltes les escoles cristianes que ja han incorporat el treball mediambiental a les seves aules i en els seus projectes. És el cas de la **Fundació Escoles Parroquials** -FEP- que compta des de fa uns anys amb la comissió **ecoFEP**, integrada per les 18 escoles de la fundació i que té com a repte la conversió ecològica de totes les seves escoles.

La comissió **ecoFEP** és una de les línies d'actuació presents en el Pla Anual de la FEP del curs 2018-2019 i persegueix la divulgació dels continguts de la segona encíclica del papa Francesc, així com l'animació d'accions concretes educatives encaminades a la conversió ecològica escolar. Cal esmentar, per exemple, l'escola **Sant Ramon Nonat**, de la Fundació Escoles Parroquials, i que des de fa deu anys forma part de la xarxa d'Escoles més Sostenibles de Barcelona. Això es concreta a l'escola a través de nombrosos projectes socioambientals sorgits de processos participatius, com l'Hort escolar, la separació selectiva de residus a cada aula, una aula viva, embolcalls sostenibles, el projecte Ssssplau, el Bioblitz, o l'Esmorza en verd.

Tots aquests projectes estan coordinats per l'Assemblea Verda, una assemblea de delegats

verds, anomenats 'Capitans Mongeta', que tres cops l'any es reuneixen per dissenyar, efectuar i avaluar tots els projectes ambientals de l'escola. L'escola també compta amb 'l'Eskamot Verd', un grup d'alumnes que s'encarrega de dinamitzar aquestes accions. Aquest Eskamot ha resultat una iniciativa que ha transcendit l'escola, ja que s'ha aconseguit que altres centres engeguin també la seva pròpia formació verda. L'escola Sant Ramon Nonat ha englobat tots aquests projectes i altres nous sota el projecte de La Revolució Verda.

Una altra escola de la FEP, el Col·legi Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat, compta des del curs passat amb una Comissió d'Alumnes de Medi Ambient que es va batejar amb el nom de 'Green Warriors'. Ells analitzen les possibles millores mediambientals que es poden fer a nivell escolar i proposen idees i solucions per a dur-les a terme. Enguany, s'ha creat una segona comissió d'alumnes més dinàmica per tal de fer més visibles les accions. Aquest grup s'anomena 'Green Team'.

I pel que fa a la 'Setmana pel Clima' a les escoles cristianes, han estat molts els centres educa-

tius que han organitzat activitats diverses amb els alumnes. L'escola Vedruna Àngels ha iniciat la campanya de recollida d'1 euro per a l'associació Rebrotem. L'Escola Pia Igualada s'ha adherit públicament a la setmana treballant diferents accions per reflexionar i conscienciar l'alumnat sobre l'emergència climàtica.

Les escoles dels Jesuïtes també s'han sumat a les reivindicacions, i per exemple l'alumnat de 3r de PIN de totes les escoles de la seva xarxa són enguany els 'Green Pin', els encarregats de fomentar la cura del Planeta i el medi ambient.

A moltes escoles FEDAC, com per exemple a FEDAC Sant Andreu han iniciat activitats diverses i diàries tota la setmana. I d'altres, com a La Salle, s'uneixen a les mobilitzacions ja engadades a diferents indrets. A l'escola Claret Barcelona l'alumnat de Primària ha anat a escola amb una samarreta verda i han fet un minut de silenci al pati. A les aules també han treballat el motiu de l'aturada mitjançant dinàmiques que ha preparat la comissió d'innovació - medi ambient. Al Col·legi Claret de Valls els alumnes han llegit un manifest sobre l'emergència climàtica al pati del centre.

Pel que fa a les escoles dels Maristes, responen a una crida també expressada en el darrer Capítol General celebrat a Colòmbia l'any 2017, i que instava a "respondre de manera audaç a les necessitats emergents". Coincidint amb la setmana de la Cimera del Clima a Nova York i d'una preocupació real pel futur del planeta, l'Institut Marista aquests dies ha donat a conèixer diverses iniciatives a través de les xarxes socials per contribuir a la cura del Planeta.

Així, per exemple, han destacat que Maristes Girona recull i classifica les deixalles dels esmorzars; Maristes Igualada té cura de l'hort; han presentat els contenidors de recollida selectiva dels col·legis Sant Pere Chanel a Malgrat de Mar i Maristes Anna Ravell; Maristes Sants Les Corts participa en un projecte de neteja de platges, o que a Maristes Mataró aposten pels embolcalls reutilitzables.

Podeu seguir totes les iniciatives pel Clima a través dels hashtags #Teach4climate #Fridays-ForFuture #WeekForFuture

La Sagrada Família ascendeix amb el Misteri de la Selva

Aquest diumenge, dins de les festes de Mare de Déu de la Mercè, la Sagrada Família va **acollir** per primera vegada la representació del Misteri de la Selva. Aquest drama sacre escrit en català a finals del segle XIV es representa des de fa 40 anys a la parròquia de La Selva del Camp durant la festa de la Mare de Déu d'agost. Ja s'havia pogut veure a Montserrat, Tarragona, Elx, Mallorca, Roma, Jerusalem i també a Barcelona, però era la primera vegada que s'afrontava el repte d'adaptar-lo en un recinte tant monumental i singular com la Basílica de la Sagrada Família. El repte va ser superat convertint tota la Basílica en un espai escènic i reservant l'altar com l'espai de la cort celestial. Les dues processons de l'obra i el cant *a cappella* van marcar el ritme pausat i contemplatiu de l'obra.

És una obra que **implica** tot el poble de la Selva del Camp i que s'ha mantingut durant 40 anys després que mossèn **Armand Puig** n'impulsés la recuperació. Més de 500 persones de La Selva del Camp es van desplaçar a Barcelona per fer possible la representació. **Josep M. Puig**, en nom del Patronat del Misteri de la Selva, va presentar la interpretació i va destacar que "l'objectiu últim és la lloança de la Mare de Déu".

Tot i que el text manté una teologia arcaica en alguns punts, s'ha modernitzat la presentació per reforçar l'emotivitat de retrobament de la Maria amb els deixebles, la seva dormició, l'ascensió i posterior coronació. Així, l'obra es presenta com una paralitúrgia. En aquest cas, va ser plenament una litúrgia que en lloc de transsubstanciar el papa i el vi, la transsubstanciació va ser de tots els participants.

Al final de la representació va intervenir el cardenal **Joan Josep Omella**, que va destacar com el Misteri "ens fa veure el que Déu ha fet a una dona excepcional". Entre altres autoritats, va assistir a la representació la consellera de Cultura, **Mariàngela Vilallonga**.

JORDI LLISTERRI -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

El Bisbat de Vic inicia el Sínode Diocesà per a afrontar els nous reptes de l'Església

Coincidint amb l'inici del nou curs, el Bisbat de Vic ha posat en marxa el Sínode Diocesà, convocat pel bisbe **Romà Casanova i Casanova**, per tal d'afrontar els nous reptes pastorals de l'Església i per a reflexionar sobre la seva missió i el que Déu vol per a la diòcesi de Vic. El Sínode es titula "Sínode per l'esperança".

Un Sínode Diocesà és una assemblea eclesial extraordinària convocada pel bisbe i oberta a la participació de tota la comunitat cristiana (laics, mossens i religiosos), sense cap exclusió, per a discernir, escoltant l'Esperit Sant, els reptes pastorals que es presenten avui a l'Església. En el cas concret de Vic, i davant d'un "moment de grans transformacions socials que afecten de ple l'Església", el bisbe Romà ha considerat convenient convocar un Sínode per a discernir junts la voluntat de Déu per a la diòcesi de Vic i per a afrontar la transmissió de la fe en el moment actual. Cal "canviar la manera de relaci-

onar-nos i comunicar-nos (...) canvis profunds en la nostra ment, en el nostre cor, en la nostra organització, per a ser més fidels a la vida i missió que Déu ens confia". L'objectiu principal del Sínode és, per tant, "poder prendre les decisions pastorals més conformes al voler de Déu per a la nostra Església diocesana". Així ho explica a les cartes pastorals "**Aixeca't i camina**" i "**Església de Vic, sigues el que ets!**".

El Sínode Diocesà, que se celebrarà en els propers tres anys, porta per títol 'Sínode per l'esperança'. A més de les aportacions de tots els fidels de la diòcesi, està previst escoltar el parer d'experts en els diferents temes i realitats, així com la veu de persones no creients.

Fases del Sínode

El Sínode consta de quatre fases principals, que se succeiran en tres anys. En la fase participa-

tiva de grups sinodals, la primera etapa que acaba de començar, les persones que vulguin participar en el Sínode, s'hi inscriuen i s'organitzen per a formar grups sinodals. Aquests grups, amb l'ajuda d'uns materials elaborats per la Comissió del Sínode, es troben periòdicament, pregunten, escolten i exposen les seves aportacions de manera conjunta, durant un període aproximat de 12 mesos. A partir de les aportacions fetes per cada grup, la Comissió elabora un document de treball conjunt, anomenat "instrumentum laboris" (instrument de treball). En una segona fase (fase participativa d'Assemblea Sinodal), el bisbe convoca un centenar de persones representatives de tota la realitat diocesana, l'Assemblea Sinodal, que es reuneix en diferents sessions per a debatre el document de treball "instrumentum laboris" i elaborar un nou document amb les conclusions. Per últim, després d'haver escoltat a tothom i valorat el document de conclusions, en la fase

de declaracions i decrets, el bisbe discerneix i subscriu les directrius que prendrà l'Església de Vic i n'aprova la seva aplicació per mitjà d'un decret, perquè tots els cristians de la diòcesi les acullin i posin en pràctica (fase de recepció). Es preveu que el Sínode acabi el mes de setembre de l'any 2022.

En els propers dies, el Bisbat organitzarà diversos actes de presentació oberts al públic arreu del territori (en tots 10 arxiprestats) i, a partir de l'1 d'octubre, començaran a constituir-se els primers grups sinodals, que, en actitud d'escolta, discerniment, responsabilitat i comunió, elaboraran les seves propostes. Abans, el passat 15 de setembre, Dia de la Catedral de Sant Pere de Vic, va celebrar-se al Bisbat la Jornada Diocesana de presentació del Sínode per a explicar a tots els membres de la comunitat què és el Sínode, per què serveix i com s'hi pot participar.

Segons el bisbe Romà, el canvi d'època en el qual estem immersos produeix una "crisi" d'identitat, on costa trobar espais de fe, i la missió del cristià i de les vocacions (al sacerdoti, al matrimoni, a la vida religiosa...) queda desdibuixada. Per a això, "la nostra Església de Vic té en el Sínode Diocesà una oportunitat d'or per a reflexionar sobre ella mateixa i la seva missió, per a viure la nostra pròpia vocació i oferir al nostre món el missatge d'esperança que tant necessita".

El darrer Sínode Diocesà convocat a la diòcesi de Vic es va celebrar l'any 1945, amb el bisbe **Joan Perelló i Pou**, i l'anterior, quasi dos-cents anys abans, l'any 1748, amb el bisbe **Manuel Muñoz Guil**.

Es presenta l'Associació de Voluntariat 'Shemà' del monestir de Sant Benet de Montserrat

Acollir, coordinar i acompanyar les persones interessades en col·laborar amb el **monestir de Sant Benet** de Montserrat, mitjançant tasques de voluntariat. Aquesta és la finalitat de l'**Associació 'Shemà'** que es presenta **aquest diumenge** a la tarda en societat, a les 16:30h al monestir.

Tot i que fa uns mesos que l'Associació està en marxa i legalitzada, és ara quan fan l'acte de presentació. Serà un acte obert, presentat per la mare abadessa del monestir, **Maria del Mar Albajar**, i que comptarà també amb la seva xerrada 'Vida monàstica, una vida per compartir'.

L'Associació de Voluntariat 'Shemà' està formada actualment per set persones, que s'organitzen en una Junta. Dues d'aquestes persones formen part de la comunitat de Sant Benet. La presidenta és l'abadessa del monestir, Maria del Mar Albajar, i també en forma part la germana **Conxita Gómez**, que és la persona de contacte entre l'Associació i el Monestir.

Les cinc persones restants de la Junta són cinc dones laiques, que s'han conegut precisament al monestir de Sant Benet en cursos, recessos o activitats que s'hi han fet. "Ens hem sentit aco-

llides per aquesta comunitat i volem compartir la nostra experiència amb altres, donant-lo a conèixer i creant ponts d'interrelació amb la comunitat", afirmen des de l'Associació.

I és que la idea de crear aquesta Associació neix de la pròpia comunitat de benedictines. "La idea no és nostra, sinó que sorgeix de la necessitat de la comunitat de Sant Benet per organitzar la presència de persones que s'apropaven ja al monestir demanant fer un voluntariat". Calia organitzar i vehicular aquest voluntariat ja existent i el futur que pogués aparèixer, i es va creure que la millor manera per fer-ho amb cara i ulls era a través d'una Associació. "La nostra tasca és la d'acollir, coordinar, i acompanyar aquestes persones que volen col·laborar amb el monestir", expliquen. La comunitat ho va demanar a aquestes cinc dones perquè feia anys que freqüentaven el monestir i la comunitat les coneixia.

Van començar a treballar l'encàrrec l'any 2018, i l'Associació es va legalitzar a finals d'aquell any. Actualment ja compten amb una desena de voluntaris a l'Associació. Tot i ser pocs reconeixen que això no els ha frenat per aprovar ja "estatuts o crear un Pla de Voluntariat".

I a qui s'adrecen? "A tothom qui vulgui ajudar, col·laborar i fer experiència mitjançant un voluntariat, en un entorn de natura a la muntanya de Montserrat, on pots trobar espais de silenci per a la reflexió i l'espiritualitat". Les tasques, que són diverses, van des d'ajudar a l'hostatgeria, a la biblioteca, o a l'arxiu, així com fer ceràmica, informàtica, treballar al bosc, a l'hort o fent tasques de jardineria. Qui vulgui i pugui ser voluntari es pot informar i posar en contacte amb l'Associació a través de la [web del monestir](#).

L'afluència de fidels obliga a doblar la missa dominical a la Basílica de la Sagrada Família

Fa dos anys la Basílica de la Sagrada Família va **iniciar** la celebració setmanal de la missa de diumenge a la nau central del temple. Alguns diumenges s'havien quedat fora alguns centenars de persones per haver completat l'aforament limitat a 850 persones. A partir del primer cap de setmana d'octubre, a més de la missa matinal de diumenge, se **celebrarà** a la nau central l'eucaristia cada dissabte i vigília de les festes de precepte a les vuit del vespre.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Sant Joan de Déu cuida l'intangible amb l'espiritualitat

L'Orde Hospitalari té una llarga tradició en acompanyar les persones. Des de la província acaben de publicar un **monogràfic** sobre espiritualitat amb vídeos, articles i reportatges en profunditat. La institució sempre ha tingut com a objectiu oferir, salut i benestar en situacions de fragilitat i vulnerabilitat, promovent l'atenció integral als seus centres hospitalaris i socials.

SANT JOAN DE DÉU | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Tres generacions d'organistes porten el millor del barroc a Poblet aquesta tardor

La setena edició del Festival Internacional d'Orgue de Poblet comptarà amb **Juan de la Rubia**, **Thiemo Janssen** i **Mona Rozdestvenskyte**. Els concerts se celebraran els dissabtes 19 i 26 d'octubre i 9 de novembre, i tindran la figura de **Johann Sebastian Bach** com a comú denominador. Tot i així, els repertoris escollits exploraran tant els seus predecessors com la seva influència en compositors posteriors, incloent-hi Brahms, Mendelssohn, Buxtehude i Böhm.

MONESTIR DE POBLET | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

2000 persones al primer aplec "rociero" a Montserrat

Unes 2000 persones i més de 50 entitats, germandats i confraries de Catalunya van participar a l'Aplec 'Rociero' dissabte al Monestir de Montserrat. L'activitat, organitzada pel Consell General de Germandats i Confraries de Barcelona i la Fundació Andacat, forma part de les activitats del 20è aniversari del 'Consell general de germandats i confraries de l'arxidiòcesi de Barcelona'.

GERMANDATS I CONFRARIES DE BARCELONA
| [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Reus distingeix la tasca de les Germanetes dels Pobres

L'Ajuntament de Reus va atorgar divendres 20 de setembre una menció honorífica dels Guardons de la Ciutat a les **Germanetes dels Pobres** en reconeixement a la seva tasca al servei de les persones grans, sense recursos, acollint-les amb la voluntat de donar ajuda, consol i acompanyament. També van guardonar les confraries La Verònica i la dels Sants Just i Pastor per la seva trajectòria i activitat amb la finalitat de fomentar les tradicions religioses a la ciutat. Les dues confraries celebren enguany el seu 70è aniversari.

ARQUEBISBAT DE TARRAGONA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Professió perpètua a l'Institut de Germanes la Sagrada Família d'Urgell

El dia 21 de setembre, a l'església de la residència de la Sagrada Família d'Urgell de La Seu d'Urgell, prop d'on reposen les despulles de la beata **Anna Maria Janer**, la germana **Marcela Cornejo García** es va consagrar perpètuament a Déu, mitjançant els vots de pobresa, castedat i obediència. Fou en una eucaristia molt viscuda i ben preparada, acompanyada d'un bon nombre de germanes de la congregació, animadors de la pastoral en els centres de la congregació, amics i companys en la feina que ha desenvolupat al llarg d'aquests cinc anys de vida consagrada.

BISBAT D'URGELL | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Noemí Cortès: "Als protestants ens veien oberts, europeistes, més moderns"

Dg, 22/09/2019 | El Punt Avui

Gironella firma un conveni amb Càritas per coordinar el Banc d'Aliments municipal

Ds, 21/09/2019 | Regió 7

Victòria Molins: "Morir al carrer seria la meva felicitat"

Dm, 24/09/2019 | TV3

El Vaticà no s'oposarà a l'exhumació de Franco del Valle de los Caídos

Dc, 25/09/2019 | El País

Musulmans de Mollerussa compren terrenys per a una mesquita en un polígon industrial

Dc, 25/09/2019 | Segre

El llegat de Jujol de l'església de Constantí, abandonat un any després de l'esfondrament de la teulada

Dc, 25/09/2019 | Tarragona Digital

Els bisbes demanen no obrir ferides amb Franco ni fer un ús electoralista

Dv, 27/09/2019 | La Vanguardia

Absolen un condemnat a mort per blasfèmia que portava 18 anys en una presó pakistanesa

Dv, 27/09/2019 | La Vanguardia

Dilluns 30 de setembre

- **Del Kumbaià... al "Noia del poble, Maria", per Joan Soler Amigó.** 19:30 h. Sala d'actes del Casal Parroquial de Sant Josep. Mataró.

Dimarts 1 d'octubre

- **Vetlla de pregària.** 18 h. Carmelites de Jesús. Tortosa.
- **Inici del mes de les missions a la diòcesi.** 19 h. Convent de les Carmelites Descalces. Girona.
- **Vespres i Eucaristia per les missions de la diòcesi de Tarragona.** 19:30 h. Monestir de Santa Maria de Vallbona. Vallbona de les Monges.

Dimecres 2 d'octubre

- **La Veritatis Gaudium, per Jesús Manuel García Gutiérrez.** 11 h. ISCR Don Bosco. Barcelona.
- **El debat teològic en l'Imperi Bizantí, amb Albert Viciano.** 11:15 h. Seminari Conciliar de Barcelona - Aula Magna. Barcelona.
- **Festa de la Verge Blanca de l'Acadèmia.** De 12 a 20 h. Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia. Lleida.
- **Acte inaugural de Màsters i Doctorat de Banquerna, amb Xavier Pujadas.** 18 h. Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna-URL. Barcelona.
- **Testimoni de Jean-Abdo Arbach, bisbe d'Homs.** 19:30 h. Parròquia de Sant Feliu. Sabadell.
- **Inici de curs al Seminari Major Interdiocesà.** 20:30 h. Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. Barcelona.

Dijous 3 d'octubre

- **L'Anunciació, per Juan Francisco Campo Echevarria.** 19 h. Auditori Josep Irla. Girona.

Divendres 4 d'octubre

- **Misteri als Museus.** Del 4 al 13 d'octubre. Museu Bíblic Tarraconense. Tarragona.
- **Jaume Almera, precursor de la geologia a Catalunya (1845-1919).** Del 4 al 26 d'octubre. Biblioteca Ernest Lluch. Vilassar de Mar.
- **Festa de Sant Francesc.** 9 h. Germanes Clarisses de Vilobí d'Onyar.
- **Pregària profunda - Iniciació, amb Xavier Melloni sj.** Del 4 al 6 d'octubre. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **El camí de Bodhisattva: una vida dedicada als altres.**

Del 4 d'octubre a les 19 al 5 a les 18 h. Fundació Casa del Tibet. Barcelona.

- **Pregària interreligiosa per la pau.** 19:30 h. Teatre de l'Acadèmia Mariana. Lleida.
- **Vetlla de pregària per la Creació.** 20 h. Santuari de la Mare de Déu del Carme - Carmelites Descalços. Barcelona.
- **Consueta de Sant Francesc.** 20:30 h. Organitza Caputxins de Catalunya. Biblioteca de Catalunya. Barcelona.

Dissabte 5 d'octubre

- **Curs bàsic Bíblia on line.** Del 5 d'octubre al 21 de juny. De 9 a 13:15 h. Seminari Conciliar de Barcelona.
- **Dale la vuelta a la clase de religión desde la inteligencia**

múltiple. Del 5 d'octubre al 30 de novembre. De 9 a 23 h. Seminari Conciliar de Barcelona.

▪ **60è aniversari de Mans Unides.**

De 9 a 17:30 h. Organitza Mans Unides. Montserrat.

▪ **Missa d'enviament amb motiu del mes missioner extraordinari.**

10 h. Catedral de Tarragona.

▪ **L'Estudi dels símbols al Cercle Eranos, amb Antoni Pou.** De 11

a 12:30 h. Seminari Conciliar de Barcelona - Aula Magna.

▪ **Consueta de Sant Francesc.** 12 h. Convent dels Caputxins. Arenys de Mar i 18 h a Sarrià. Barcelona.

▪ **Curs bàsic El Fet religiós on line.** Del 5 d'octubre al 23 de juny. Seminari Conciliar de Barcelona.

▪ **Cants religiosos de tradició popular.** 20:30 h. Església de Santa Maria de la Geltrú. Vilanova i la Geltrú.

Diumenge 6 d'octubre

▪ **Excursió al Santuari del Collell i a Banyoles, des de Mataró.**

De 7:30 a 19:30 h. Sortida Plaça de les Tereses. Mataró.

▪ **Inici del mes missioner extraordinari.** 11 h. Convent del Sagrat Cor. Lleida.

▪ **39è Aplec de Sant Francesc s'hi moria.** De 11:30 a 16:30 h. Ermita de Sant Francesc s'hi Moria. Vic.

▪ **Coral GospelSoul.** 18 h. Organitza Revista Ciutat Nova. Parròquia Patriarca Abraham. Barcelona.

La Salle Catalunya
@LaSalleCat

L'emergència climàtica està en les nostres mans!
📷 1, 2: La Salle Sant Celoni
📷 3 i 4: La Salle Montcada, treball de Visual i Plàstica de com afecta el Canvi Climàtic als animals.

#SomLaSalle #MiraMésEnlà #Imagina

13:47 · 27 set. 19 · Hootsuite Inc.

Vedruna Catalunya Ed
@VedrunaCat

Un pensament de color verd avui que ens ha de mantenir fermes per sempre en conviccions, accions i compromisos 🌱🌍
#jovespelclimavedruna
#intensament #FridaysForFuture #escolacompromesa

12:44 · 27 set. 19 · Twitter for Android

MCECC
@esplaisMCECC

#LibertatDetingudes23S
Indignació per les detencions i l'empresonament de joves i activistes del nostre país. Des d'@esplaisMCECC ens solidaritzem amb les persones detingudes, les famílies i amics. Continuem treballant per la justícia, la democràcia i la llibertat 🚫

8:47 · 27 set. 19 · Twitter for Android

Justícia i Pau
@JusticialPau

Justícia i Pau ens aturarem a les 12 h per tal d'exigir més accions que facin front a l'EmergènciaClimatica27S

Arreu de Catalunya, nombroses organitzacions i grups convoquen mobilitzacions, manifestacions i tallers.

Us animem a sumar-vos-hi!
👉 emergenciaticlimatica.net

▲ Lafede.cat

11:17 · 27 set. 19 · Twitter Web App

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

Avui el **#conceller @educaciocat @JosepBargallo** a visitat l'escola **@FedacPONTMAJOR**. Compartim idees i creem ponts per la inclusió i l'equitat educativa **#avuidema2024**

12:05 · 27 set. 19 · Twitter for iPhone

Centre Sant Jaume
@CentreSantJaume

"Ens volem dedicar a les persones". La Marta i en Jan han començat avui les seves pràctiques a la **#UECGorg** del **#CentreSantJaume**. Tenen 19 i 18 anys i estudien el primer any del Grau Superior d'Integració Social de **@SantIgnasiEdu**. Benvinguts!

#aprendrefrent #Badalona #CSJ

14:44 · 25 set. 19 · Twitter Web App

OH Aragón-San Rafael
@OHSanJuanedeDios

Una delegación de la Provincia Francesa **@SaintJeandeDieu** i ha visitado nuestra Curia Provincial en **#SantBoi** y algunos centros de Barcelona como **@SJDbarcelona_es @SJD_SS_Bcn** y el Parc Sanitari SJD.

Tradueix el tuit

12:40 · 24 set. 19 · Hootsuite Inc.

La Sagrada Família
@sagradafamilia

Aquesta setmana hem col·locat el desè nivell de la torre de Marc, la segona de les torres dels Evangelistes a arribar a aquest nivell. Mateu i Joan se situen al novè nivell **#enconstruccióSF #capal2026**

10:50 · 27 set. 19 · Twitter Web App

Salesians Sabadell
@SalesiansSbd

Celebració d'inici de curs a l'**#ESO**. Donem sentit al lema **#SomU** i tenim present la nostra casa, la Terra, en el **#FridaysForFuture**. **#oberta #compromesa**

12:22 · 27 set. 19 · Twitter for Android

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Què fem els **#Maristes** pel **#mediambient**? Els nois i noies de **@maristesbdn** avui han donat a conèixer a tota la ciutat les propostes per fer una escola més verda. **#escolaverda #Maristespelmedi #Ecomaristes #Teach4climate bit.ly/2leyTWD**

16:16 · 27 set. 19 · Twitter Web App

Escola Pia Catalunya
@escolapiacat

Molta il·lusió i moltes ganes de sumar per part de totes les companyes que s'incorporen a **@escolapiacat**. Bona Formació Inicial! Us donem la benvinguda!!

13:58 · 27 set. 19 · Twitter for Android

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

Non si tratta solo di **#migranti**

12:02 · 27 set. 19 · Twitter for iPhone

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Director: Jordi Llisterrí i Boix. **Edició paper:** Laura Mor. **Redacció:** Glòria Barrete i Laura Mor. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Lucía Montobbio, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer Nàpols 346, 2n E. 08025 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat **Publicitat:** comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES

